

Régen, amikor sci-fi-filmeket néztem, a titokzatos jövő borzongató valósága ejtett rabul. És ma, amikor a jövő valóságát élem, döbbenően szemlélem, ami elérkezett hozzánk.

Biciklitúránk előkészítése során röpködtek a fontosabbnál fontosabb számok, amelyekkel találkozási pontokat, szálláshelyeket azonosítottunk. Számokban kommunikáltunk, akár egy repülőtéren vagy rakétakilövő állomáson. Vakon rábíztuk magunkat a GPS-koordináták adataira, amikor haladási irányunkat eltervez-tük, és napunkat elindítottuk 2019 augusztus hónapjának második napján. Persze mindez még az autós közlekedéshez kellett, hogy biztonsággal selejük át az országot, nyugatról keletre.

Gyula és környéke várt ránk, hogy felfedezzük. Ez a város az Alföld délkeleti részén, a Körös menti síkon, a Fehér-Körös bal partján található, közvetlenül a román határ mellett. Magyarország legmélyebben fekvő területe, nyolcvannyolc méter tengerszint feletti magasságban, sík vidéken fekszik.

Igen, eltelt néhány év az első kérekpártúránk óta. Igen, néhány sejtünk, szervünk s a hajunk színe is megváltozott az évek alatt. De nem ezért választottuk utunk céljának hazánk legmélyebben fekvő városát és a környező sík vidéket. De hogy miért is? Hát csak! Mert ott még nem tekeregtünk tekerve. Ami egyenlő volt a végtelenített hajtással. Lejtők híján lábunkat folyamatosan a pedálon kellett tartanunk, és tekernünk, tekernünk, különben eldőltünk volna, mivel egyhelyben állva eldőlni a kétkerekű, és egyhelyben állva nem fogynak a kilométerek a sík vidéken sem.

Szálláshelyünk egy erdei vadászházban volt. Ez, így leírva, csak egy tényt közlő mondat. De hol is vannak azok a szavak, amelyek a valóságot és látványt leírják? Képzeld el, nyájas olvasó, egy fákkal körülvett tisztást az erdő közepén, az ágak közt átszűrődő napfényszálakkal körbeszóve. És mindehhez egy hosszú, egyenes bevezető út,

épig nyúló kőrisfák sorfalával mint vendégköszöntő vitézekkel övezve. Magasztos érzéseket szült ez a látvány, mint egy gótikus katedrálisban. A Dél-Alföldi Erdőgazdaság Rt. Sarkad-Remetei Vadászházáról van szó, amelynek ajándékairól a későbbiekben még ejtünk néhány szót!

Sajnos mi sem vagyunk mentesek attól, hogy teljesítményben mérjük az eseményeket. Így tehát túránk első napján, amikor is hajnali 4 órakor kelt a csapat fele, és megtett 440 km-t autóval, szállásunk elfoglalása és egymás szemrevételezése után máris nyeregbe szálltunk, és letekertünk egy 40 kilométeres fordulót. Az út a Fekete-Körös töltésén vitt be Gyula városába. A vizek közelsége, a csend közelsége. A szelíden kanyargó folyót körülvevő zöldben bicajozni olyan volt, mintha a táj „ezer ölelő karjával” venne körül bennünket, és engedné, hogy titkos útjait kifürkésszük.

Hogy mi kell a jó sörhöz? Mindösszesen víz, maláta, komló és élesztő – tudtuk meg a *Beer Corner Pub and Restaurant* sörkóstolóján, ahol az éttermet csak egy üvegfal választotta el az üzemcsarnoktól, amelyet vezetéssel körbejártunk. De hogy mit láttunk az üzemben? Fémtartályokat, csöveket – és egy csepp sört sem! Ez egy teljesen zárt rendszer, amelybe betöltik az összetevőket, és végül hordókba töltik a végterméket. No, a végtermékből szerencsére kóstolhattunk, és megállapíthattunk, hogy jó úton jár az a fiatal csapat, amelyik 2017 decemberében kezdte meg a sörfőzést, és ezzel üzemük működtetését.

A Viharsarok megszelídítése óta Békéscsabán még a kerítés is kolbászból van. Egy kis kerítésrágszálás után bizonyonnyal jólesik néhány pohár jéghideg sör. Mi sajnos korábban érkeztünk, és nem is tudtunk októberig, a Csabai kolbászfesztivál-ig itt időzni. Ezért a hungarikumnak számító és Európai Unió által is védett csabai kolbász ünnepe ki kellett hagynunk. De jó turistákhoz méltóan meglátogattuk az asztalosinasként egykor a városban élő Munkácsy Mihály életének em-

léket állító Munkácsy Emlékházat. Életével dokumentumok és fénymásolatok segítségével ismerkedtünk meg, munkásságáról pedig 21 eredeti alkotásból szerezhettünk átfogó képet.

Ha már Viharsarok, akkor hol másutt, mint Békéscsabáról hazafelé vezető úton ért volna utol minket egy nagy vihar. Széllel jött, villámokkal és dörgéssel próbált ijesztgetni bennünket. Sisak már volt a fejünkön, így más komoly védőfelszerelést nem is kívántunk ellene magunkra ölteni, csupán szerény esőkabátjainkat. No meg az utunkat keresztező vasúti aluljárót. Ott azután néhány esőriasztó dobantás és kurjantás, és a fellegek riadtan menekültek előlünk! Kellott is, hogy hamar tovalibbentsük a szürke esőleplet, mivel e szombat estére rendeltünk szállásunkon vacsorát. Írtam ezt most kisbetűvel, mert még csak egy röpke tényt akartam közölni. De hamarosan jön a nagybetű!

Megérkeztünk szállásunkra, és egy ötcsillagos étteremben találtuk magunkat. Aranyszegélyes Zsolnaytányérok, belsejükben erdei vadakat ábrázoló képekkel, csillogó – na, jó azért nem ezüst – evőeszközökkel, kristálypoharakkal. A helyi szakácstól teljes bizalmat kaptunk: a hűtőben hagyta a számunkra elkészített vacsorát, amelyet mi tálaltunk fel magunknak. Ez azt jelentette vendéglátóink részéről, hogy ránk bíztak egy ipari konyhát, hűtőstül, étkészletestül, a teljes önkiszolgálás lehetőségével reggelenként és estenként is. De ezen az estén Artemisnek, a vadászat istennőjének mondtunk hálaimeket, miután elfogyasztottuk a tárkonyos szarvasragu levest és a vaddisznósültet vörösboros erdei mártásban, nokedlivel. Mit mondjak? Nem nagyon tudok mit, csak azt, hogy degeszre ettük magunkat, minden falatot élvezettel forgatva szájunkban! Sőt jó magyar szokás szerint a maradékot eltéve másnapra. Ez azért volt lehetséges, mert a vadászokra kalibrált adagokat nekünk, laikus vadevőknek, gyomorkapacitásunk miatt nem volt képességünk elfogyasztani!

Túrabe számoló

Gyula kulturális kincseivel túra-
napjaink felezőjén ismerkedtünk. És
itt kell megemlítenem idei túránk
hősét, Klárit, aki egy korábbi kerék-
párosbaleset következtében begip-
szelt lábbal jött el. Szerencsére nem
betegszállító autó hozta, hanem
kedves férje, Gábor. Nagyon jó volt,
hogy közűnk volt, bicajos napokon
csak reggel meg este, no meg nap-
közben a virtuális térben, a helyszí-
nekről küldött fotók által. De ezen a
napon együtt élvezte velűnk, amit
Gyula csak adhatott.

A gyulai vár a magyarországi
végvári rendszerben – Eger és Szi-
gétvár mellett – a 16. század közepé-
re vált kiemelt jelentőségűvé. A
mai napig is megmaradt, és a szépen
felújított téglavár 21 kiállítóterem-
mel várja látogatóit. Jó kis séta volt,
míg végigjártuk, és rengeteg ismer-
rethez jutottunk, ami szürkeállo-
mány-adattárunkat erősítette.

A gyulai Almásy-kastély Látó-
gatóközpontban a ma látogatható ki-
állításoktól eltérően nemcsak a főúri
életforma ismerhető meg az ország-
ban egyedülálló interaktív eszközök
segítségével, hanem az egykori kas-
tély életét „láthatatlan motorként”
működtető cselédség mindennapjai-
ba is betekintést nyerhettűnk. Letűnt
korok letűnt életformái a maguk sa-
jatos emlékeivel. Az eltelt 150 év
több generációja mind itt hagyott va-
lamit nekűnk, amit most mint törté-
nelmi emléket és érdekességet szem-
lélűnk szabadidőnkben. Ez lett belő-
lűnk, szabadidős tevékenység. Kissé
kesernyés belegondolni, hogy ami
valakinek az élete volt, az valaki
másnak az életében az idő múltására
ra felhasznált érdekesség.

A vasárnapot megkoronázó kul-
turális esemény Tamási Áron *Tűn-
dőklő Jeromos* c. drámai játéka volt,
a Spectrum Színház, a Maros Mű-
vészegyűttes és a Kisvárdai Vár-
színház közös produkciójában. A
mű aktualitását a ma is köztűnk élő
„gonosz” természetének művészi
megjelenítése adja. A „gonosz” mű-
ködésmodja oly kedves az embernek,
hogy önszántából sétál be csapdáiba.
Ma is, nemcsak Tamási Áron korá-
ban. A darab az autentikus néptánc-
betétekkel és a hibátlan népzenei
művekkel vált teljessé. A színészek
profizmusát a tájnyelven hibátlanul
elmondott szöveg emelte ki.

A kigyósi pusztán tekerve a sza-
badkigyósi Wenckheim-kastélyba
túl későn érkezűnk, mert 2019 már-
ciusú óta felújítás miatt zárva, meg-
nyitására meg túl korán, mert 2020
december végétől lesz újra látogat-
ható. Addig mesterek és feladatok
adják egymásnak a kilincset az ódon
falak között. De hivatalos idegenve-
zetőjétől, Láncki Ildikótól addig is
széles körű és odaadó tájékoztatást
kaptunk a kastély urairól és úrnői-
ről, az uradalom életéről. És arról is,
hogy 64 évig a grófi család élettere
volt, majd 66 évig iskola működött
falai között. Ma pedig azért dolgo-
zik több tucat munkás a helyreállítá-
sán, hogy visszaidézhesűnk annak a
letűnt koroknak a szellemét, amelyben
gróf Wenckheim József Antal is élt.
Jókai Mór róla mintázta *Egy ma-
gyar nábob* c. regényének főhősét.

Szana-zug. A Fekete-Körös és
Fehér-Körös találkozásánál terűl el
ez a strandolásra is alkalmas pihe-
nőhely. Csobbanás és napfürdő tette
teljessé az utunkat szálláshelyűnk

felé. Az izmok ellazultak, az erek
felfrissűtek a hűs vízben. A Fehér-
Körös eredési helye az Erdélyi-
érchegység, magyarországi szakasza
csak 9,8 km. A Fekete-Körös Bihar
megyéből, Rézbánya környékéről
érkezik határűnkhoz, nálűnk 20 km
hosszan kanyarog, mielőtt ölelkező-
en egyesűl a Fehér-Körösrel. Mi ez,
ha nem szerelem? A vízcseppek
szerelme, állandóan érkező, egyesű-
lő szerelmi hullámozás. Közös gyer-
mekűk a Kettős-Körös, amely Szana-
zugtól kezdődően ezen a néven
nyílegyenesen folyik Békés felé.

A záró nap általában a levezetés
ideje túraűnkön. Gyakorta hegyek
vagy dombok lejtőin gurulással,
megadva ezzel akár a repülés élve-
zetét is. Vagyis az erőfeszítés nélkü-
li tempós haladás élményét. Ezt idén
nem adta meg utolsó túranapűnk.
De adott őzekkel és szarvasokkal
találkozást, nyulak ugrándozó me-
nekűlését, és madarak szárnysuho-
gását fejúnk felett. Mindezt azért,
mert befogadott minket erdő, mező,
folyók töltése, amerre utűnk vitt
Szarvas felé. A város száműnkra
csupán a búcsúbed szintere volt,
amelynek elköltése után nyakűnkba
vettűk a hazaút rengeteg kilométer-
ét, és szentűl ígértűk egymásnak,
hogy jövőre Kassát és környékét is
egyűtt járjuk be.

A GPS-koordináták igazat mon-
danak egy földrajzi helyről, ha kere-
sed az odavezető utat. De nem
mondanak semmit a megtalált hely
ajándékairól. 2019-es túránk leg-
főbb ajándéka az egyűtt eltöltött idő
volt. Idén Gabi és Zoli személyében
kedves új barátokkal bővűlt csapa-
tűnk. Ajándék volt száműnkra az
ismerkedés, az új kapcsolat felfede-
zésének izgalma. Ajándék volt,
hogy Klári mindennap hazavárt
minket, mint egy jó anya, aki ölelő
karokkal fogadja a hazatérőt. Aján-
dék volt a tágas tér, amelyet először
szeműnkkel jártűnk be, és jóleső
érzéssel töltött el bennűnket, amikor
ezt a tágasságot be tudtuk járni ke-
rékpárjainkkal. Az ismeretlen he-
lyek felfedezése mindig nagy aján-
dék, és a felfedezés öröme nem
maradt el idén sem. Ajándék volt az
ismerősség íze, amit Andi elmarad-
hatatlan kuglófja jelentett regge-
linkhez. És ajándék volt a biztonság,
mert otthonainktól több száz kilo-
méter távolságban is Mennyei
Atyánk tenyerében érezhettűk ma-
gűnkat így mi egyűtt! Hála le-
gyen!!!

Csizovszkiné Szabó Erzsébet

